

medens man ved andre Leiligheder har været enig om at regne dem til deres halve Beløb. Det er hørt fra dette Ministerium og fra dets Forgængers Side gjentagne Gange, at det halve Beløb maa betragtes som affrevet, som Roget, der ikke vil bære umiddelbar, finantsiel Rente, men at det halve Beløb ville vi kunne gjøre Regning paa vil betale sig finantsielt. Det er den samme Opgjørelse og den samme Betragtning, der er fremsat ved forskjellige Leiligheder, hvad enten man har havt det Ene eller det Andet for Die, og man kan ikke bebreide os, at vi følge den Anvisning, vi saa ofte have faaet fra Ministerbanken med Hensyn til disse Baners Berregning. Gjør vi dette, komme vi til det Resultat, som Flertallet gaar ud fra i sin Betænkning, nemlig, at Formuefremgangen har været 6 Mill. Kr., og saa bliver Spørgsmaalet: hvor stor en Indtægtsnedgang kan man paa dette Grundlag taale? Her mener Flertallet, at en Indtægtsnedgang svarende til det, som er foreslaaet af Flertallet, vil ikke have nogen Betænkning, og det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Wederkinch-Madsen) havde i Virkeligheden Ret, naar han i Gaar udtalte, at Børskomiteen i Grunden stod paa det samme Standpunkt. Børskomiteen stillede sig virkelig paa det Standpunkt, at disse henved fire Millioner Kroner var det forsværligt at opgive uden Dækning, men naar Børskomiteen derefter i Slutningen af sin Betænkning gjorde gjældende, at det kun burde være $1\frac{1}{2}$ Mill. eller saa omtrent, fremtræder det efter de Ytringer, som findes i selve Betænkningen, aabenbart som en Indrømmelse til Landernes Svaghed, til den Svaghed, som Børskomiteen selv med Urette forudsatte hos Regjeringen, Lands-thinget, de forskjellige Faktorer, som kunne have Indflydelse paa Sagen, at de ikke vilde gaa saa vidt, og derfor gav den Anvisning paa at søge Dækning for $\frac{2}{3}$ af Beløbet. Men Børskomiteen gif i alt Fald ikke tydelig ud derfra. Dette var allerede nogle Aar tilbage, det var bygget paa Indtægten i 1879, da den var fem Millioner mindre, end den har været de sidste Aar, og naar vi nu forlange $2\frac{1}{2}$ Mill. mere end den Gang, er det jo kun Halvdelen af den Indtægtsfremgang, som har fundet Sted siden den Tid. Naar vi dernæst vende os til Krigsstatbeløbet, som vi forlange eftergivet — thi den Medsættelse, som er en Folge af Handelstraktaten, har jo Regjeringen forlods givet Afkald paa at faae dækket, den holde vi altsaa ude af Betragtning, Regjeringen synes jo ikke at have nogen Aarsag til særlig at søge at dække den — staa vi altsaa i Virkeligheden paa det samme Standpunkt som i Fjor, nemlig at det, vi forlange Med-

sættelse for, er Krigsstatbeløbet plus $\frac{1}{4}$ af Aarsuffertolden. Naar man har indvendt herimod, at Krigsstatbeløbet ikke er det samme som Krigsskatten, og at der, dersom der skulde være nogen moralsk Forpligtelse til at ophæve Krigsskatten, dog ikke kan være nogen Mening i at oversætte dette saaledes, at naar vi eftergive Krigsstatbeløbet, svarer det dertil, skal jeg ikke gaa ind paa de Formalismer, som ere blevne fremførte fra forskjellige Sider, baade fra den høitærede Minister og fra anden Side, men jeg skal kun være en Ting derpaa: Mine Herrer, ville De i Dag ophæve Krigsskatten, saa skulle vi i Morgen med største Lethed komme overens om Toldloven. Den høitærede Minister har saavel forrige Gang, han talte, som i Dag fundet det mærkeligt, at Flertallet har stillet sig paa det Standpunkt, det nu har stillet sig paa. Han vilde have fundet det forstaaeligt, om Flertallet havde stillet sig paa det Standpunkt, at det ikke vilde gaa ind paa tariffbindende Traktater. Ja, men det Standpunkt har Flertallet saavel i Aar som i Fjor villet stille sig paa, men saavel i Aar som i Fjor har Flertallet ment at burde tage Hensyn til den Folkstemning, der har givet sig til Kjende i flere Kredse, og derfor har Flertallet ogsaa udtalt i Aar ligesom i Fjor, at det er Aarsagen, hvorfor det ikke bestemt har udtalt sig, derimod og overhovedet slet ikke har stillet sig paa det Standpunkt.

Den høitærede Minister har ikke været heldig med at forsvare, at alle de Fordele, som kunne opnaas, ere blevne opnaaede, og endnu mindre har han været heldig i at ville godtgjøre, at Flertallet i Fjor vidste, at alle de Fordele, som kunde opnaas, ere blevne opnaaede. Nei, i Fjor vidste Flertallet ingen Ting i saa Henseende. Ministeriet havde ikke meddelt Rigsdagen, hverken dette Thing eller det andet Thing, det Allermindste i saa Henseende. Den havde givet nogle løse Antydninger, men intetformhelst Andet. Heller ikke ved Traktatens Forelæggelse fik vi noget tilfredsstillende Materiale til at bedømme Sagen, vi have først senere paa Begjæring faaet det og det maaste endda ikke saa fuldstændigt som ønskeligt, men i Fjor kjendte vi ikke det Mindste dertil. De Forespørgsler, som vare anmeldte baade her og i det andet Thing besvarede Regjeringen ikke, og det var aldeles utilfredsstillende Antydninger, som fremkom under Forhandlingerne om Toldloven, og allermindst kunde vi have nogen Mening om, hvilke Fordele der kunde opnaas, saalidt som om, hvilke Fordele Regjeringen var paa Veie til at opnaa. Det havde vi ikke mindste Begreb om. Det kan nu gjerne være, at man ikke gjorde sig nogen Illusion om, at